

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. Y.**
státní příslušností Tunisko
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019 č. j. OAM-472/ZA-ZA11-LE24-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že se žalovaný nesprávně nezabýval tím, zda nedošlo v jeho vlasti k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále měl za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu a se skutečností, zda bylo možné požadovat po žalobci, aby tyto důvody uvedl dříve. Byl také toho názoru, že žalovaný porušil ust. § 24a zákona o azylu, neboť výzvu k převzetí rozhodnutí doručoval pouze zástupci žalobce.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu, zejména na opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, poskytnuté údaje k této žádosti, podklady k řízení o předchozí žádosti a na napadené rozhodnutí. Shledal, že skutečnosti, které žalobce poprvé uvedl až ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu musely být objektivně známy již v průběhu předchozího řízení. Žalovaný je navíc vyhodnotil jako nevěrohodné. Měl rovněž za to, že dle informací o situaci v Tunisku nedošlo v této zemi k takové změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dospěl tedy k závěru, že druhá žádost žalobce je nepřijatelná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Za nedůvodnou považoval i námitku, že nesprávně aplikoval ust. § 24a zákona o azylu. K tomu odkázal na správní spis, konkrétně na listy č. 50, 51 a 55. Výzva k převzetí rozhodnutí byla žalobci neúspěšně doručována (žalobce si zásilku na poště nevyzvedl). S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 1. 2018 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tím, že členové rodiny jeho přítelkyně nesouhlasili s jejich vztahem, žalobci vyhrožovali zabitím, napadli ho a zapálili mu dům. Dle dokumentu Poskytnuté údaje k žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobce jako důvod podání žádosti uvedl, že má v Tunisku problémy se splácením dluhu (půjčil si na provoz restaurace). Do roku 2014 čekal, zda se situace v Tunisku zlepší, lidé, kterým dlužil, mu začali dělat problémy, tak si vyřídil české vízum a svou vlast opustil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č. j. OAM-9/LE-LE05-LE28-2018 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 17. 8. 2018 č. j. 61 Az 15/2018-33. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 24. 4. 2019 č. j. 2 Azs 301/2018-37).
7. Dne 17. 5. 2019 podal žalobce svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedl, že je tuniské státní příslušnosti, arabské národnosti, muslimského vyznání a dorozumí se arabsky a francouzsky. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany, politicky se neangažoval. Je rozvedený, děti nemá. V Tunisku naposledy žil v obci M. Do České republiky odletěl přes Vídeň v dubnu 2014, měl české vízum. Je zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Za důvod podání žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ochranu označil množství teroristů v místě, kde v Tunisku bydlel. Teroristé tam šikanují obyvatele, kradou jídlo. Přicházejí z Libye, žijí v horách. Přijdou a seberou jídlo, auta, vezmou vše, co chtějí. Policie se zaměřuje jen na ochranu turistů. Žalobce se tam nechce vrátit, žije zde již 5 let, má tu přítelkyni, se kterou se seznámil v roce 2010 v hotelu v Tunisku, kde pracoval. Pokud by se přestěhoval do jiného místa v zemi svého původu, nenašel by si tam jako zemědělec z vesnice práci. Zde má svobodu a nemá žádné problémy. Chce zde zůstat, ale nemá doklady, aby tu mohl být legálně. Součástí správního spisu jsou též dokumenty vztahující se k situaci v Tunisku, konkrétně informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 27. 4. 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Tunisku, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ z dubna 2019, informace z Wikipedie o městech K. a M., mapy Tuniska ze serveru Google. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2019 č. j. OAM-472/ZA-ZA11-LE24-2019 bylo rozhodnuto, že žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
12. Podle ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu *stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí se účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.*
13. Podle ust. § 24a odst. 2 zákona o azylu *nedostaví-li se účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany k převzetí rozhodnutí v den a čas ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí doručeno.*
14. Podle ust. § 24a odst. 3 zákona o azylu *je-li účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany zastoupen, doručuje se rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany zástupci i zastoupenému. Právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému.*
15. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Je třeba zdůraznit, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. K tomuto Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu vztahující se k předpokladům, za kterých opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podléhá meritornímu projednání, např. na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96, ve kterém se uvádí: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

16. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval tím, zda nedošlo v zemi původu žalobce k takové změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu Městský soud v Praze poukazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí: „*Na základě výše citovaných informací o zemi původu žadatele pak správní orgán doplňuje, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost výše jmenovaného o mezinárodní ochranu, tedy od dubna 2018, nedošlo v Tuniské republice k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by jmenovaný mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně ani sám jmenovaný ve své opakované žádosti netvrdil, že by v situaci v Tunisku došlo k jakékoliv změně. Závěrem správní orgán rovněž upozorňuje na skutečnost, že Tunická republika je s účinností ode dne 23. 3. 2019, novelou vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena mezi tzv. bezpečné země původu.*“ Soud má tedy za to, že se žalovaný dostatečně věnoval otázce bezpečnostní situace v Tunisku.
17. Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že Tunisko je považováno za bezpečnou zemi ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, podle kterého se rozumí *bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. V informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ z dubna 2019 se uvádí, že v roce 2014 byla přijata demokratická ústava, v témže roce se konaly svobodné a spravedlivé parlamentní i prezidentské volby. Ochrana proti pronásledování a špatnému zacházení je garantována ústavou a dalšími právními předpisy. Na druhou stranu stav v oblasti dodržování lidských práv není zcela bezproblémový. Je tam zakotven trest smrti, ale od roku 1991 nebyla vykonána žádná poprava. Požadavek dodržení zásady nenavrácení je zpravidla dodržován. Tunisko přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Vzhledem k uvedenému bylo zařazeno na seznam bezpečných zemí původu. Obdobné vyplývá i z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Tunisku ze dne 27. 6. 2018. Z informace Ministerstva zahraničních věcí o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 27. 4. 2018 lze vyčíst, že po návratu do Tuniska nehrozí osobám, které neúspěšně žádaly o mezinárodní ochranu, žádný postih, nejsou diskriminovány či znevýhodňovány státními orgány. Pobyt tuniských občanů v zahraničí je obecně vnímán pozitivně, očekává se od nich ekonomický přínos. Městský soud v Praze se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, že v Tunisku nedošlo k takové změně situace, která by mohla vést k opodstatněnosti opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

18. Žalovaný se nadto zabýval i konkrétními skutečnostmi, které žalobce uvedl jako důvody podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody vyhodnotil jako nevěrohodné. Poukázal na to, že žalobce žil v jednom z turistických center na pobřeží Středozemního moře, kde pracoval v hotelu. Dle jeho zjištění je město K., odkud žalobce pochází, správní centrum stejnojmenné provincie se 120 000 obyvateli. Dále žalobce deklaroval, že byl majitelem restaurace. Následně se však prezentoval jako zemědělec z vesnice, což neodpovídá jeho dalším, výše popsáním tvrzením. Žalovaný byl také toho názoru, že o ohrožení ze strany teroristů mohl hovořit již v řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu, avšak neučinil tak (v první žádosti uváděl zcela jiné důvody pro její podání, konkrétně strach z věřitelů a rodiny své bývalé přítelkyně), neboť tato obava žalobce se váže již k době jeho pobytu v Tunisku před příchodem do České republiky. Jak již bylo uvedeno, žalovaný hodnotil i bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce a nedospěl k závěru, že by došlo k takové změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tunisko je obecně považováno za bezpečnou zemi původu. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze posoudit jako nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nejedná se o takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žalobce a které nemohly být bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání již v předchozím řízení, nesvědčí ani o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Soud tak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nepřihlédl ke konkrétním tvrzením žalobce.

19. Co se týče námitky žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu a se skutečností, zda bylo možné požadovat po žalobci, aby tyto důvody uvedl dříve, zdejší soud opakuje, že se žalovaný dostatečným způsobem zabýval žalobcem uváděnými důvody podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný porovnal obě žádosti žalobce, po posouzení jejich obsahu a informací o Tunisku shledal skutečnosti uváděné žalobcem jako nevěrohodné, účelové. Měl za to, že žalobce mohl jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést obavy z teroristů již ve své první žádosti. Tyto obavy se dle jeho názoru vztahují k době pobytu žalobce ve vlasti před příchodem do České republiky. Zjistil, že v Tunisku od dubna 2018, kdy bylo rozhodnuto o první žádosti žalobce, nedošlo k takové změně situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud k tomu dodává, že z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Tunisku ze dne 27. 6. 2018 vyplývá, že rostoucí aktivita džihádistů je na území Tuniska zaznamenávána od revoluce v roce 2011, výjimečný stav tam trvá již od listopadu 2015, kdy teroristé provedli atentát na prezidentskou stráž. Od té doby se situace zásadně zlepšila. Z uvedeného je dle názoru soudu zřejmé, že teroristé jsou na území Tuniska aktivní již delší dobu, v tomto nedošlo od dubna 2018 ke zhoršení situace. Navíc, jak konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, Tuniská republika je s účinností ode dne 23. 3. 2019 zařazena mezi bezpečné země původu. Městský soud v Praze má tedy ve shodě s žalovaným za to, že v Tunisku nedošlo k takové změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce mohl své obavy z teroristů jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést již ve své první žádosti ze dne 15. 1. 2018.
20. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že s ním nebyl proveden pohovor. Tento postup je dle závěru soudu v souladu s ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož *pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem*. Žalovaný nepochybil, když pohovor se žalobcem neprovedl. Žalobci bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem.
21. Městský soud v Praze má za to, že závěr žalovaného o tom, že žalobce mohl předmětný důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvést již ve své první žádosti, byl dostatečně podložený a je správný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce, jednak ze zpráv o situaci v Tunisku, jednak z údajů vyplývajících z řízení o předchozí žádosti žalobce. Zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně zjištělné, proč žalovaný dospěl k tomu, že žalobce mohl nově tvrzené skutečnosti uvést již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. proč se nejedná o skutečnosti nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečně vypořádal s otázkou relevance a oprávněnosti všech jednotlivých skutečností, které žalobce ke své opakované žádosti uvedl. Soud je toho názoru, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy a závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny.
22. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil ust. § 24a zákona o azylu, neboť doručoval výzvu k převzetí rozhodnutí pouze zástupci žalobce. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 25. 9. 2019 zasláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, žalobce si ho však ve stanovené

lhůtě nevyzvedl (č. l. 50 a 51 správního spisu), přičemž podle ust. § 24 odst. 3 zákona o azylu je dnem doručení v případě, že si adresát písemnost nevyzvedl do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty (písemnost byla dle doručky uložena dne 30. 9. 2019, doručena tak byla dne 10. 10. 2019). O úkonu spočívajícím v převzetí rozhodnutí byl vyrozuměn také právní zástupce žalobce, a to vyrozuměním ze dne 25. 9. 2019 č. j. OAM-472/ZA-ZA11-2019 (č. l. 52 a 53 správního spisu). Podle ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručuje účastníkům řízení v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Podle ust. § 24a odst. 3 zákona o azylu se v případě, že je účastník řízení zastoupen, doručuje rozhodnutí ve věci zástupci i zastoupenému. Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný postupoval v souladu s ust. 24a zákona o azylu, výzvu k převzetí rozhodnutí doručoval jak žalobci, tak jeho právnímu zástupci.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.